



The Aller Vørste får sin egenproduserte «diamant-plate» for 150 solgte eksemplarer. Det bør snart bli adskillig flere.
(Foto: Tor Marcussen)

Umiddelbar «klassiker»

POP

Gjennom utstrakt konsertjobbing og smakebiter i form av egenproduserte singel- og EP-plater, har The Aller Vørste seilt opp som norsk undergrunns-rocks kultband nr. 1. Kompromissløs musikk, øret åpent for det aller siste som har skjedd ute i verden (det vil som oftest si England), sans for rocken også som dansemusikk og gledesspreder samt en ufravikkelig tro på rocken som kommunikasjonsmiddel og skal vi si: kampmiddel mot etablerte maktfaktorer. Alt dette har svirret i bakhodet når man har snakket om The Aller Vørste. Forventningene til den første, selvproduserte hele LPen var store.

Nå er «Materialtrettet» (Den gode hensikt 101) her, og den innfrir langt på vei. Knall-åpning med «Du sklei meg så nær på livet». Kafépiano og sprø trombone introduserer de kjappe ska-gitar akkordene. Det sprukne Farfisa-orgelet og den hoppende bassen lager ypperlig bakgrunn for den lett anmassende sangen og det smukke dua-koret. Blåserseksjonen pumper og drivet er upåklage-

lig før pausene og tomrommene benyttes. Rytmegitaren helt frem i lydbildet nesten alene. Her har de hentet fra ska og pop og reggae og rock og hvem vet hva og kommet ut med en helt egen syntese. I neste sang «Dødelige drifter» er det mørkere, mer mystisk med bassen og trommene alene i front — og igjen den fine utnytting av tomrommene. Og sånn bare fortsetter det på hele første siden over ni sanger. Ikke musikalsk komplisert eller avansert, men med en helt egen stemning.

Lett desperate tekster, forståelige og uforståelige, setter hjernevinningene i gang. Ingen paroler som hamres inn, bare utfordringer, spekulasjoner over vedtatte mønstre og forhold mellom mennesker. Kanskje vel dystert? The Aller Vørste er jo i besittelse av en god porsjon humor og selvironi. På pressekonferansen for lanseringen av platen satte de rockens betydning i perspektiv ved å tilfredsstille kravet om sensasjoner og underholdning på en effektiv måte: en tryllekunstner underholdt! Kanskje litt mer humor på platen hadde gjort den lettere fordøyelig uten å gå ut over den musikalske integriteten?

Problemet med «Materialtrettet» er nemlig at det er for mye. 17 sanger med titler som «Menneskelig svikt», «De invalide», «Blank» osv. blir tungt. På side en holder det 100 %, for her er det et sant oppkomme av gode melodier, fikse arrangementer, fengende refreng til og med. Hver sang har en egen stemning. På side to synes jeg det faller fra hverandre. «Discodriv» stopper man opp ved, men resten blir litt anonymt. LPen hadde nok blitt bedre ved litt strengere utsiling.

Men det hindrer ikke at det som er bra her er virkelig bra, og det er mesteparten av platen. Musikken på side en er den mest spennende norske rocken jeg har hørt på årevis. Ikke antydning til skjeling til det brede pop-markedet, men like fullt lett tilgjengelig, hvis man bare tar litt tid på seg. Slik god rock skal være. «Materialtrettet» er noe så uvanlig som en banebrytende og stilskapende rock-LP. På norsk! Det er ikke vanskelig å spå at denne om noen år vil bli sett på som en «klassiker»! Enhver rocktilhenger med respekt for sin platesamling... osv.

Tor Marcussen